

PUNOMOĆ

QIB: 32209421809

3 850157 003495

Obrazac 21.

IZVJEŠĆE STEČAJNOGA UPRAVITELJA O STANJU STEČAJNE MASE DO 21.02.2022.

Nadležni trgovački sud: Rijeka

Poslovni broj spisa: St-241/2018

Dužnik (ime i prezime / tvrtka ili naziv, OIB, adresa / sjedište): Stečajna masa iza
Adria stambena zadruga u stečaju, OIB 25447388817, Rijeka

S obzirom na zaprimljeni Zaključak suda od 21.veljače 2022 dostavlja se izvješće:

Nakon posljednjeg izvješća stečajnog upravitelja i činjenica koje su postojale u vrijeme podnošenja tog izvješća, nastupile su slijedeće nove pravne činjenice:

Dana 08 lipnja i 28 lipnja na Općinskom sudu u Rijeci održana su ponovljena ročišta u parnici P-3007/2018 tužitelj Miljenko Babić protiv Adrie stambene zadruge. Rasprava je zaključena. Objava presude bila je zakazana za 22 srpnja 2021.

Presuda je donesena u korist Adrie stambene zadruge i Tužitelj Miljenko Babić se opet žalio Županijskom sudu.

Očekuje se u slijedećih cca 6 mjeseci konačna riješidba Županijskog suda u Zagrebu jer je po presudi predmet tamo dodijeljen u listopadu 2021.

S obzirom da još uvijek u tijeku postupak po žalbi tužitelja Miljenka Babića protiv stečajne mase iza Adria stambena zadruga a koji je postupak riješen prvostupanjski u korist stečajne mase iza Adria stambena zadruga no još uvijek se čeka pravorijek drugoga stupnja koji se vodi na Županijskom sudu u Zagrebu

Zbog ekonomičnosti ovoga postupka predlaže se zaključenje stečajne mase ali uz posebnu napomenu da se u rješenju stečajnog suca posebno navede da stečajni upravitelj i dalje zastupa stečajnu masu u postupku pred sudovima

Ovo je potrebno naglasiti iz razloga jer ukoliko Županijski sud u Zagrebu potvrdi prvostupanjsku presudu Općinskog suda u Rijeci tada ja kao zastupnik stečajne mase još moram provesti ovrhu iseljenja fizičke osobe Miljenka Babića iz stana na Srdočima koji je jedina imovina stečajnog dužnika Adria stambene zadruge kao i prodaju istog te namirenje vjerovnika.

Mjesto i datum
Rijeka, 23.02.2022.

Stečajni upravitelj
Mr. sc. Andrej Sablić, dipl. oecc.

ANDREJ
SABLIĆ

Digitalno potpisao:
ANDREJ SABLIĆ
Datum: 2022.02.23
21:02:16 +01'00'

ZAHTEJ ZA IZRAVNU NAPLATU

Ovrhovoditelj/podnositelj:

Ovršenik:

GRAD PAG

(ime i prezime/naziv/tvrtka)

Branimirova obala 1

(adresa/sjedište)

Pag**STEČAJNA MASA iza ADRIA STAMBENA ZADRUGA U**

(ime i prezime/naziv/tvrtka)

Eugena Kumičića 41

(adresa/sjedište)

Rijeka

3 2 1 5 0 7 6 2 5 9 6

(osobni identifikacijski broj/OIB)

2 5 4 4 7 3 8 8 8 1 7

(osobni identifikacijski broj/OIB)

(račun specifične namjene)*

(račun specifične namjene)*

OU HRVOJE BIČANIĆ

(ime i prezime/adresa punomoćnika)

zahtijeva se

izravna naplata novčane tražbine na temelju:

a) ovršne odluke suda **Trgovačkog suda u Rijeci/P-2144/2013/ 24.03.2014., Visoki trgovački sud** *Republike Hrvatske**Pž-4886/14 / 3. lipnja 2015.*

(sud/poslovni broj/nadnevak donošenja)

b) ovršne nagodbe suda

(sud/poslovni broj/nadnevak sklapanja)

c) ovršne odluke upravnog tijela

(upravno tijelo/oznaka predmeta/nadnevak donošenja)

d) ovršne nagodbe upravnog tijela

(upravno tijelo/oznaka predmeta/nadnevak sklapanja)

e) ovršne nagodbe postignute u postupku mimog rješenja spora na temelju članka 186.a Zakona o parničnom postupku

(nadležno državno odvjetništvo/oznaka predmeta/nadnevak sklapanja)

f) zadužnice

(javni bilježnik/broj upisnika i nadnevak/mjesto i nadnevak izdavanja)

g) bjanko zadužnice

(javni bilježnik/broj upisnika i nadnevak/mjesto i nadnevak izdavanja)

h) ovršnog naloga za plaćanje Hrvatske radiotelevizije

(oznaka predmeta/nadnevak donošenja)

i) europskog ovršnog naslova

(sud/poslovni broj/nadnevak donošenja)

j) europskog platnog naloga

(sud/poslovni broj/nadnevak donošenja)

k) obračuna poslodavca o neisplati dospjelog iznosa plaće, naknade plaće ili otpremnine

(poslodavac/nadnevak obračuna)

* Podatak koji se upisuje u slučaju kada su ovrhovoditelj/ovršenik novčana sredstva na računu s oznakom specifične namjene (npr: račun novčanih sredstva stečajne mase, račun pričuve stambene zgrade).

Ovršna odluka/nagodba/nalog ovršan/na je dana **16.09.2015.** i na nju je stavljena potvrda ovršnosti.

1. Predmetnu ispravu podnosim sa zahtjevom da se novčana sredstva radi naplate tražbine iz priložene ovršne isprave prenesu (*zaokružiti odgovarajuću opciju*):

☒ a) u cijelosti prema ovršnoj ispravi u privitku

☐ b) u dijelu prema specifikaciji u privitku,

s računa ovršenika na račun ovrhovoditelja: **IBAN HR9724020061831600006 /model 68**

ERSTE & STEIERMÄRKISCHE BANK d.d. Rijeka / 7706-69220072166

(za ovrhovoditelja upisati broj računa/SWIFT/IBAN/poslovna banka/poziv na broj)

2. Na temelju isprave iz točke 1. zahtijevam naplatu (*zaokružiti odgovarajuću opciju*):

☒ a) zateznih kamata na troškove postupka koje nisu određene osnovom za plaćanje, po propisanoj stopi od dana donošenja odluke odnosno sklapanja nagodbe do isplate

☐ b) zateznih kamata koje nisu određene u obračunu poslodavca o neisplati dospjelog iznosa plaće, naknade plaće ili otpremnine, po propisanoj stopi od dana dospeljeća do isplate.

Naplatu zateznih kamata zahtijevam (*zaokružiti odgovarajuću opciju*):

☒ a) u cijelosti

☐ b) u dijelu prema specifikaciji u privitku.

3. Osnovu za plaćanje dostavljam radi naplate na teret više solidarnih ovršenika.*

Pod kaznenom i materijalnom odgovornošću izjavljujem da su uneseni podaci istiniti.

ODVJETNIK
Hrvoje Bicanic
Ovrhovoditelj/podnositelj/
punomoćnik
OGULIN, Ivana Banja 14
E-mail: odvjetnik.bicanic.hrvoje@gmail.com
OIB: 92209421809
(potpis)

5. studeni 2020.g., Ogulin

(nadnevak i mjesto)

Prilog**:

- ☒ izvornik ili otpisak ovršne odluke /nagodbe ili izvornik obračuna poslodavca,
- ☐ specifikacija tražbina
- ☒ izvornik punomoći - GPON-000444
- ☐ potvrda Porezne uprave o obračunu poreza, prireza i doprinosa

Priloga o plaćenju predlugu, izdala iz sudskog registra

* Zaokružiti u slučaju kada se dostavlja više zahtjeva za izravnu naplatu radi istovremene naplate na teret više solidarnih ovršenika uz obvezni dodatni dopis s podacima o ostalim ovršenikima (naziv i OIB).

** Zaokružiti i/ili dopisati koji su dokumenti dostavljeni u prilogu.

*Presuda Viskog trgovačkog suda
Republike Hrvatske Pz-1886/14*

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

66. PŽ-4886/14-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u ime Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Vesne Buljan, predsjednice vijeća, Tatjane Kujundžić Novak, suca izvjestitelja i Ivica Omazića, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja STEČAJNA MASA ADRIA STAMBENA ZADRUGA RIJEKA u stečaju, Rijeka, A. Barca 39, kojeg zastupa punomoćnica Željka Slanina Fabijanić, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Pavlak, Slanina Fabijanić, Katić Pavlak u Rijeci, Splitska 2, protiv tuženika GRAD PAG, OIB 32150762596, Pag, Branimirova obala 1, kojeg zastupa punomoćnik Hrvoje Bićanić, odvjetnik u Zajedničkom odvjetničkom uredu Grgurić i Bićanić u Ogulinu, Josipa bana Jelačića 8, radi isplate iznosa od 1,700.000,00 kn, odlučujući o žalbama tužitelja i tuženika protiv presude Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-2144/13-38 od 24. ožujka 2014., u sjednici vijeća održanoj 3. lipnja 2015.

presudio je

I. Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-2144/13-38 od 24. ožujka 2014., u točki I. izreke i u dijelu točke II. izreke u kojem je naloženo tužitelju naknaditi tuženiku parnični trošak u iznosu od 75.793,50 kn.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-2144/13-38 od 24. ožujka 2014., u dijelu točke II. izreke u kojem je naloženo tužitelju naknaditi tuženiku parnični trošak u iznosu od 12.581,50 kn i sudi:

Odbija se kao neosnovan tuženikov zahtjev za naknadu troška parničnog postupka u iznosu od 12.581,50 kn (dvanaeststisućapetstoosamdesetjednu kunu i pedeset lipa).

Obrazloženje

Pobijanom presudom Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-2144/13-38 od 24. ožujka 2014., u točki I. izreke odbijen je tužbeni zahtjev koji glasi:

„Nalaže se tuženiku Grad Pag da isplati tužitelju iznos od 1.700.000,00 kn zajedno sa kamatom po stopi od 15% počev od donošenja presude do isplate, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.“

U točki II. izreke naloženo je tužitelju naknaditi tuženiku prouzročeni parnični trošak u iznosu od 88.375,00 kn, u roku od osam dana.

Iz obrazloženja proizlazi da je sud ocijenio kako su ispunjenje pretpostavke za primjenu instituta stjecanja bez osnove (čl. 210. st. 1. i 3. Zakona o obveznim odnosima; „Narodne novine“ broj 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01; dalje: ZOO) i da je do prijelaza tužiteljeve imovine u tuženikovu došlo je na temelju rješenja Komisije za imovinsko-pravne poslove, Skupštine Općine Pag, 16. studenog 1990., te Ugovora o međusobnim pravima i obvezama od 31. siječnja 1990. Međutim, ocjenjujući tuženikov prigovor zastare, sud je ocijenio početak zastare u smislu odredbe čl. 361. st. 1. ZOO-a, u vezi s čl. 210. st. 1. i 3. ZOO-a, stupanjem na snagu Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (1. siječnja 1997.), kada je tužitelju po sili zakona prestalo pravo korištenja neizgrađenih građevinskih zemljišta označenih kao k.č. br. 7187/6, 7187/7, 7187/8, 7187/9 i 7200/1, te kada su po sili zakona raskinuti prethodno opisani Ugovori o međusobnim pravima i obvezama. Od tada je tužitelj stekao pravo tražiti od tuženika povrat stečenog bez osnove. Pokraj takvog činjeničnog stanja stvari, sud je utvrdio da je tuženikov materijalnopravni prigovor zastare utužene tražbine osnovan, s obzirom na to da zahtjev za stjecanje bez osnove zastarijeva u roku od pet godina, a tužitelj je tužbu podnio 27. studenoga 2003. (list 1. spisa), dakle protekom roka od pet godina, pa tužitelj više nema pravo potraživati od tuženika povrat stečenog bez osnove (čl. 360. st. 1. ZOO-a). Odluku o trošku postupka temelji na odredbi čl. 154. u vezi s čl. 155. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11-pročišćeni tekst i 25/13; dalje: ZPP).

Protiv presude žalbe su podnijeli tužitelj i tuženik.

Tuženik je podnio žalbu protiv dijela točke II. izreke presude zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primjene materijalnog prava. Navodi kako je sud prilikom utvrđivanja i odmjeravanja opravdanih troškova u navedenom postupku pogrešno primijenio odredbe Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika. Oспорava samo dvije radnje za koje smatra da prvostupanjski sud nije pravilno primijenio materijalno pravo. Tvrdi da mu sud nije dosudio zatraženi trošak objave presude 24. ožujka 2014. u iznosu od 625,00 kn (50 bodova x 10,00 kn + PDV 25%), a koji trošak je sud trebao odrediti sukladno Tbr. 9/5 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika. Drugi sporni trošak je trošak pristupa na ročište 28. studenog 2013., za koji je zatražio naknadu od 1.700 bodova, sve s obzirom na iskazanu vrijednost predmeta spora, što uvećano za PDV daje iznos od 21.250,00 kn, sukladno Tbr. 9/1 Tarife. Na istom ročištu tužitelj je ostao kod tužbe i tužbenog zahtjeva, a tuženik kod odgovora na tužbu. Prvostupanjski sud je za takvo ročište odredio 50% nagrade po Tbr. 9/2. Upravni odbor Hrvatske odvjetničke komore dao je tumačenje Tarife u vezi uračunavanja troška na ročištima gdje su stranke izjavile da ostaju kod tužbe, odnosno odgovora na tužbu, kako slijedi: Odvjetnik ima pravo na punu Tarifu za rasprave na koje je pristupio i gdje je u raspravnom zapisniku utvrđeno: „Tužitelj ostaje kod tužbe i tužbenog zahtjeva, tuženi ostaje kod odgovora“ odnosno „Tužitelj ostaje kod tužbe i

tužbenog zahtjeva ističe da nema dokaznih prijedloga i predlaže da se glavna rasprava zaključi, tuženi ostaje kod odgovora na tužbu i nema dokaznih prijedloga“, odnosno Tbr. 9. t. 1. Tarife jer se radilo o ročištima na kojima se raspravljao o glavnoj stvari. Isto tumačenje dostavljamo u privitku te stoga tuženik drži kako je za ročište 28. studenog 2013., prvostupanjski sud trebao odrediti nagradu tuženiku od 1.700 bodova, dakle punu Tarifu, a ne 50% Tarife. Predlaže preinačiti točku II. izreke presude na način da se pored već dosuđenog parničnog troška tuženiku prizna i zatraženi trošak pristupa na ročište za objave presude u iznosu od 625,00 kn, te trošak pristupa na ročište 28. studenog 2013. u iznosu od 21.250,00 kn, umjesto dosuđenog iznosa od 10.625,00 kn, odnosno sveukupni trošak u iznosu od 99.625,00 kn, a ujedno da naloži tužitelju da tuženiku naknadi daljnji trošak sastava ove žalbe, prema troškovniku priloženim uz ovu žalbu.

Tužitelj pobija presudu u cijelosti zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog pogrešne primjene materijalnog prava. Za zakonitu odluku u ovoj stvari je bilo odlučno utvrditi početak tijeka zastarnog roka, s obzirom na to da se tek sukladno tom utvrđenju može utvrditi da li dužnik ima pravo uskratiti ispunjenje obveze zbog pasivnog držanja vjerovnika. Pri tome je prvostupanjski sud trebao dužnu pažnju posvetiti utvrđivanju činjenica koje se tiču vrste pravnog odnosa iz kojeg potječe tužiteljeva tražbina. Shodno tomu, a u okviru propisa koji uređuju pitanje raspolaganja zemljištem u društvenom vlasništvu (Zakon o građevinskom zemljištu) prvostupanjski sud je trebao utvrditi da je između 16. studenog 1990. (dan donošenja rješenja o dodjeli prava korištenja neizgrađenog građevinskog zemljišta u društvenom vlasništvu) i 31. siječnja 1991. (dan sklapanja Ugovora o međusobnim pravima i obvezama) stupio na snagu novelirani Zakon o građevinskom zemljištu. Prema odredbi čl. 4.a Zakona o građevinskom zemljištu („Narodne novine“ broj 48/88 – pročišćeni tekst, 16/90 i 53/90; dalje: ZGZ), bilo je propisano da prestaje po sili zakona društveno vlasništvo na građevinskom zemljištu koje nije privedeno namjeni, a koje je u društveno vlasništvo preneseno odlukama Skupštine općine nakon 22. veljače 1974., pri čemu se priznaju valjani pravni poslovi i pravomoćni akti zaključeni ili doneseni do stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o građevinskom zemljištu („Narodne novine“ broj 53/90; dalje: ZID ZGZ). Dakle, ugovor o međusobnim pravima i obvezama, koji je sklopljen za vrijeme važenja čl. 4.a ZID ZGZ-a, nije imao pravni temelj u tom Zakonu. Stoga je pogrešan zaključak prvostupanjskog suda, da je tužiteljeva isplata koja je izvršena tuženiku izgubila osnovu u zakonu samim stupanjem na snagu Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, jer u tom Zakonu osnovu nije niti imala, kao što ju nije imala ni u Zakonu o građevinskom zemljištu. Rješenje o dodjeli doneseno je nakon 1. svibnja 1990., ništav je akt u smislu odredbe čl. 4. st. 2. Zakona o zabrani prijenosa prava raspolaganja i korištenja određenih nekretnina u društvenom vlasništvu na druge korisnike, odnosno u vlasništvo fizičkih i pravnih osoba („Narodne novine“ broj 53/90, 61/91, 25/93 i 70/93). O tome je svoj stav dao Upravni sud Republike Hrvatske, u svojoj odluci poslovni broj Us-8095/94 od 2. studenog 1995., po čijem pravnom shvaćanju privedenim namjeni u smislu navedene odredbe čl. 4.a smatra se zemljište za koje je do 1. svibnja 1990. doneseno rješenje o davanju zemljišta na korištenje (čl. 4. st. 2. Zakona o zabrani prijenosa prava raspolaganja i korištenja nekretnina u društvenom vlasništvu na druge korisnike odnosno u vlasništvo fizičkih i pravnih osoba, prema kojem se priznaje pravna valjanost samo aktima donesenim do 1. svibnja 1990.), ukoliko je to rješenje postalo pravomoćno do dana stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o građevinskom zemljištu i ako je do toga dana zaključen ugovor u smislu čl. 51. ZGZ-a, osim zemljišta na kojem u određenom roku nije, odnosno ne

bude izgrađen objekt ili nisu, odnosno ne budu izvedeni znatniji radovi na izgradnji objekta. Uvjeti za donošenje rješenja po čl. 4.a postoje i u slučajevima iz čl. 31. st. 2. ZGZ-a ukoliko zemljište nije privedeno namjeni do dana stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o građevinskom zemljištu. U slučajevima kada je prije stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o građevinskom zemljištu istekao rok za izgradnju objekta, a na zemljištu nije izgrađen objekt ili izvedeni znatniji radovi, pretpostavka je za donošenje rješenja iz čl. 4.a da skupština općine odnosno njena komisija u smislu čl. 53. Zakona odluči o prestanku prava korištenja. Ako do dana stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o građevinskom zemljištu nije istekao rok iz čl. 53. ZGZ-a, taj rok i dalje teče. Po čl. 4.a ZGZ-a općinski organ uprave nadležan za imovinsko-pravne poslove ne može odlučivati o priznanju vlasništva na zemljištu koje je privedeno namjeni. Slijedom navedenog, prvostupanjski sud pogrešno tumači početak zastare u smislu odredbe iz čl. 361. st. 1. ZOO-a u vezi čl. 210. st. 1. i 3. ZOO-a. Sud pogrešno utvrđuje da su po sili zakona, prestankom prava korištenja neizgrađenih građevinskih zemljišta označenih kao k.č. br. 7187/6, 7187/7, 7187/8, 7187/9 i 7200/1, raskinuti i Ugovori o međusobnim pravima i obvezama iz kojih potječe tužiteljeva isplata, pri čemu ne vodi računa o datumu donošenja akta o dodjeli zemljišta na korištenje (16. prosinca 1990. dakle poslije svibnja 1990. godine), a također i sklopanju Ugovora o međusobnim pravima (siječanj 1991. godine dakle poslije stupanja na snagu čl. 4.a ZID ZGZ-a). Stoga, bi presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-1082/08 od 27. veljače 2013., mogli uzeti mjerodavnom za početak zastare tužiteljeva zahtjeva. Podredno, ako se uzme u obzir da Ugovori o međusobnim pravima i obvezama iz kojih potječe tužiteljeva isplata, nisu utemeljeni na odredbama Zakona o građevinskom zemljištu, ne znači da Grad Pag, u okviru vlasničkih ovlaštenja stečenih na temelju Ustava Republike Hrvatske i zakonskih odredaba o prestanku društvenog vlasništva na građevinskom zemljištu koje nije privedeno namjeni, nije mogao raspolagati zemljištem. Tada važeći Zakon o osnovnim vlasničkopravnim odnosima je propisivao da se pravo vlasništva ostvaruje u skladu s prirodom i namjenom stvari, a pravni poslovi koje su sklapali vlasnici, u vezi s građevinskim zemljištem protivno tadašnjim propisima, nisu automatski povlačili nevaljanost pravnog posla već je trebalo ispitati da li postoje uvjeti za konverziju ugovora. Članak 325. ZOO-a propisuje: „Kad ništetan ugovor udovoljava pretpostavkama za valjanost nekog drugog ugovora, onda će među ugovarateljima vrijediti taj drugi ugovor, ako bi to bilo u suglasnosti s ciljem koji su ugovaratelji imali na umu kad su ugovor sklopili i ako se može uzeti da bi oni sklopili taj ugovor da su znali za ništetnost svog ugovora.“ Dakle, u tom slučaju Ugovor o međusobnim pravima i obvezama bi predstavljao samostalni pravni posao. Radi njegova ispunjenja tužitelj je uputio tuženiku zahtjev 19. svibnja 2000., na koji je tuženik odgovorio Zaključkom od 12. lipnja 2000., slijedom čega rok za zastaru može početi teći, u okviru odredbe čl. 183. st. 2. ZOO-a koja propisuje trenutak dospelosti obveze. Tužitelj također pobija presudu u dijelu koji se tiče odluke o trošku. Naime, čl. 354. st. 1. ZPP-a propisuje da bitna povreda odredaba parničnog postupka postoji ako sud u toku postupka nije primijenio ili je nepravilno primijenio koju odredbu ovog Zakona. S tim u vezi, prvostupanjski je sud počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka ne primijenivši odredbu čl. 155. ZPP-a kojim se utvrđuje da bi se mogla s uspjehom zahtijevati naknada troškova nije dovoljno da je riječ o izdacima koji ulaze u okvir pojma parničnih troškova već je nužno da bi oni bili potrebni radi vođenja parnice, o čemu kao i o njihovoj visini sud treba odlučiti ocjenjujući brižljivo sve okolnosti. Prema odredbi čl. 155. ZPP-a, troškovi će se odmjeriti prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika. Dakle i u situacijama kada protivnik stranke u postupku nastoji na nju prevaliti i troškove odvjetničkih

usluga, sudska im praksa priznaje samo one koje smatra potrebnima. Tako prvostupanjski sud pogrešno ocjenjuje da su svi specificirani troškovi drugotuženika potrebni radi vođenja parnice o eventualno postavljenom tužbenom zahtjevu. Troškovi nastali do zastupanja na ročišta 28. studenog 2013., isključivo se tiču parničnog postupka u vezi prvo postavljenog tužbenog zahtjeva i kao takvi su priznati prvotuženiku, dok je u odnosu na drugotuženika potreban trošak odgovora na tužbu te pristupa na ročište 28. studenog 2013 i 11. veljače 2014. Predlaže da ovaj sud ukine prvostupanjsku presudu i predmet vrati na ponovno suđenje, uz obvezivanje tuženika na naknadu žalbenog troška.

Odgovori na žalbe nisu podneseni.

Tužiteljeva i tuženikova žalba djelomično su osnovane i djelomično nisu osnovane.

Ispitavši prvostupanjsku presudu na osnovi odredbe čl. 365. ZPP-a u granicama razloga navedenih u žalbama, pazeći na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. tog Zakona i na pravilnu primjenu materijalnoga prava, ovaj je sud utvrdio da je prvostupanjski sud djelomično pogrešno primijenio materijalno pravo.

U postupanju prvostupanjskog suda koje je prethodilo donošenju pobijane odluke, a niti u pobijanoj odluci nema bitnih povreda odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti.

Iz isprava u spisu proizlazi da je tužitelj u odnosu na prvotuženika Selecta International d.o.o i drugotuženika Grad Pag, postavio tužbeni zahtjev za utvrđenje prava vlasništva na nekretninama i to: k.č. br. 7187/6 površine 618 m², k.č. br. 7187/7 površine 138 m², k.č. br. 7187/8 površine 166 m², k.č. br. 7187/9 površine 166 m², k.č. br. 7200/1 površine 183 m², sve upisane u zemljišnoknjižni uložak 6496 k.o. Pag, te brisanje prava vlasništva na nekretninama k.č. br. 7187/6 površine 618 m², k.č. br. 7187/7 površine 138 m², k.č. br. 7187/8 površine 166 m², k.č. br. 7187/9 površine 166 m², k.č. br. 7200/1 površine 183 m², sve upisane u zemljišnoknjižni uložak 6496 k.o. Pag, s imena i vlasništva tuženika Selecta International d.o.o., Zagreb, uz istovremeni upis tih nekretnina na ime i vlasništvo tužitelja. Međutim, tužitelj je u svojoj tužbi postavio i eventualni tužbeni zahtjev kojeg je usmjerio protiv drugotuženika Grad Pag, tražeći da sud za slučaj da odbije tužbeni zahtjev prema tuženiku Selecta International d.o.o. prihvati njegov eventualno postavljeni zahtjev prema tuženiku Grad Pag i to tako što će naložiti tuženiku Grad Pag da isplati tužitelju na ime naknade štete iznos od 1,700.000,00 kn, s kamatom po stopi od 15% počev od donošenja presude do isplate uz naknadu parničnih troškova.

Prvostupanjski sud u svojoj odluci od 24. veljače 2004. prihvatio je prvi postavljeni tužbeni zahtjev, a ovaj sud je 27. veljače 2013., preinačio presudu prvostupanjskog suda i odbio prvi tužbeni zahtjev i ostavio prvostupanjskom sudu odlučiti o drugom (eventualno) istaknutom zahtjevu kojeg je tužitelj usmjerio protiv drugotuženika Grad Pag, za naknadu štete u iznos od 1,700.000,00 kn, s kamatom po stopi od 15% od donošenja presude do isplate uz naknadu parničnih troškova.

Među strankama nije sporno da je tužitelju rješenjima od 16. studenog 1990., Komisija za imovinsko-pravne poslove, Skupštine Općine Pag, dodijelila pravo korištenja neizgrađenog građevinskog zemljišta u društvenom vlasništvu i to zemljišta označena kao k.č. br. 7187/6, 7187/7, 7187/8, 7187/9 i 7200/1 (list 7. – 8., 11. – 12., 15. – 16., 19. – 20., 23. – 24. spisa). Iz njih je vidljivo da je Komisija za svako od tih zemljišta naložila tužitelju plaćanje naknade u određenom iznosu. Nije sporno da je tužitelj s tuženikovim prednikom (Općinom Pag) sklopio Ugovore o međusobnim pravima i obvezama 31. siječnja 1990. (list 9. – 10., 13. – 14., 17. – 18., 21. – 22., 25. – 26. spisa). U svakom od tih Ugovora, utvrđeno je da je Komisija dodijelila tužitelju neizgrađena građevinska zemljišta u društvenom vlasništvu u svrhu rješavanja stambenih problema osoba koje žive i rade na području Općine Pag te da je na ime naknade za ta dodijeljena zemljišta tužitelj uplatio naknadu u određenom iznosu. Dakle, nesporno je da je tužitelj uplatio tuženiku (tuženikovom predniku) naknade utvrđene u rješenjima Komisije za imovinsko-pravne poslove od 16. studenog 1990., te u Ugovorima o međusobnim pravima i obvezama od 31. siječnja 1991. Iz spisa proizlazi da građevinska zemljišta označena kao k.č. br. 7187/6, 7187/7, 7187/8, 7187/9 i 7200/1 u vrijeme pretvaranja društvenog vlasništva u vlasništvo, nisu izgrađena – privedena namjeni na temelju odredaba Zakona o građevinskom zemljištu („Narodne novine“ broj 48/88, 16/90, 53/90) te Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“ broj 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00 i 114/01; dalje: ZV).

Sporno je među strankama je li utužena tražbina zastarjela, a s tim u vezi, sporan je i početak tijeka zastarnog roka.

Tuženik je tvrdio da je utužena tražbina zastarjela, jer je dodijeljeno pravo korištenja tužitelju prestalo po sili zakona 22. prosinca 1990., pa je tužitelj od tada i mogao tražiti povrat onoga što je dao tuženiku po osnovi ugovora koji su prestali po sili zakona. Nasuprot tome, tužitelj je iskazao da je tuženik tek Zaključkom od 12. lipnja 2000. raskinuo predmetne ugovore pa mu od tada teče rok zastarijevanja naknade stečenog bez osnove, eventualno od presude ovog suda poslovni broj PŽ-1082/08 od 27. veljače 2013., što ponavlja i u žalbi. Naime iz tuženikovog Zaključka od 12. lipnja 2000., a na kojeg se poziva tužitelj (list 133. spisa) vidljivo je da je tuženik zaključio kako tužitelju neće vratiti građevinska zemljišta označena kao k.č. br. 7187/6, 7187/7, 7187/8, 7187/9 i 7200/1, te da svoja prava može rješavati jedino u sudskom postupku. Opisanim Zaključku priložen je tužiteljev zahtjev od 19. svibnja 2000. (list 131. – 133. spisa), u kojem traži stavljanje izvan snage kupoprodajnih ugovora sklopljenih između stranaka. Obrazložio je da su zemljišta označena kao k.č. br. 7187/6, 7187/7, 7187/8 i 7187/9.

Tužiteljevi žalbeni navodi u ovom dijelu su neosnovani. Naime, 22. prosinca 1990. stupio je na snagu Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o građevnom zemljištu („Narodne novine“ broj 16/90 i 53/90), gdje se iza čl. 4. dodao novi čl. 4.a. Prema tom članku, stupanjem na snagu tog Zakona, prestalo je po sili zakona društveno vlasništvo na građevinskom zemljištu koje nije privedeno namjeni, a koje je u društveno vlasništvo preneseno odlukama skupština općina nakon 22. veljače 1974., što je u konkretnom slučaju riječ. Tužitelj za vrijeme trajanja tog Zakona, s obzirom na to da nije naveden rok za donošenja rješenja po čl. 4.a st. 2. mogao privesti namjeni neizgrađeno građevinsko zemljište, što nije učinio, a to pravo mu je prestalo stupanjem na snagu Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima. Naime, u odredbi čl. 394. st. 2. ZV-a stavljen je izvan snage Zakon o građevinskom zemljištu,

a u odnosu na tužitelja nije se mogla primijeniti ni odredba čl. 361. ZV-a, po kojoj se pravo korištenja neizgrađenog građevinskog zemljišta pretvara u pravo vlasništva samo ako pravo korištenja nije prestalo do donošenja Zakona. Dakle, stupanjem na snagu Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (1. siječnja 1997.), tužitelju je po sili zakona prestalo pravo korištenja neizgrađenih građevinskih zemljišta označenih kao k.č. br. 7187/6, 7187/7, 7187/8, 7187/9 i 7200/1. S prestankom tužiteljevog prava korištenja neizgrađenih građevinskih zemljišta označenih kao k.č. br. 7187/6, 7187/7, 7187/8, 7187/9 i 7200/1 po sili zakona, to su i Ugovori na temelju kojih su mu prava korištenja dodijeljena, također raskinuti po sili zakona kako to pravilno zaključuje prvostupanjski sud. Osim toga Zakon o građevinskom zemljištu u odredbi čl. 46. st. 5., propisao je da se Ugovori o međusobnim pravima i obvezama, raskidaju po sili zakona prestankom prava korištenja. Stoga je bez značaja tužiteljeva tvrdnja da su stranke naknadno, samostalno raskinule predmetne ugovore, ugovori su raskinuti po sili zakona prestankom prava korištenja. Nakon prestanka tužiteljeva prava korištenja neizgrađenih građevinskih zemljišta, tuženik je dobio obvezu vratiti naknadu koja mu je za to plaćena. Po mišljenju ovog suda početak zastare u smislu odredbe čl. 361. st. 1. ZOO-a, u vezi s čl. 210. st. 1. i 3. ZOO-a određuje se u vrijeme kada je otpala osnova već izvršene dužnikove (tužiteljeve) isplate, a to je najranije 22. prosinca 1990., a najkasnije 1. siječnja 1997. kada je tužitelju po sili zakona i prestalo pravo korištenja neizgrađenih građevinskih zemljišta označenih kao k.č. br. 7187/6, 7187/7, 7187/8, 7187/9 i 7200/1, te kada su po sili zakona raskinuti prethodno opisani Ugovori o međusobnim pravima i obvezama. Od tada je tužitelj stekao pravo tražiti od tuženika povrat stečenog bez osnove.

Stoga je prvostupanjski sud pravilno utvrdio da je tuženikov materijalnopravni prigovor zastare utužene tražbine osnovan, s obzirom na to da je tužitelj tužbu podnio 27. studenoga 2003. (list 1. spisa), dakle protekom roka od pet godina, te je pravilno odbio tužbeni zahtjev, jer tužitelj više nema pravo potraživati od tuženika povrat stečenog bez osnove (čl. 360. st. 1. ZOO-a).

Pravilno se sud kod odluke o trošku pozvao na odredbe čl. 154. st. 1. ZPP-a i Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 37/03, 59/07, 148/09 i 142/12; dalje: OT) međutim pogrešno je izračunao visinu dosuđenog troška u skladu s odredbom čl. 155. st. 1. ZPP-a. S tim u vezi u pravu je tužitelj kada tvrdi kako prvostupanjski sud pogrešno ocjenjuje da su svi specificirani troškovi drugotuženika potrebni radi vođenja parnice o eventualno postavljenom tužbenom zahtjevu. Troškovi nastali do zastupanja na ročištu 28. studenog 2013., isključivo se tiču parničnog postupka u vezi s prvo postavljenim tužbenim zahtjevom i kao takvi su priznati prvotuženiku, osim odgovora na tužbu. Osnovan je i žalbeni navod tuženika da mu sud nije dosudio zatraženi trošak objave presude 24. ožujka 2014. u iznosu od 625,00 kn (50 bodova x 10,00 kn + PDV 25%), međutim pravilno mu je sud za trošak pristupa na ročište 28. studenog 2013. odredio 50% nagrade po Tbr. 9/2 OT, jer se na tom ročištu nije raspravljalo već je odgođeno zbog zahtjeva tuženika kako bi se mogao očitovati na zaprimljene isprave i radi donošenje odluke o provođenju vještačenja, te se na ovo ročište suprotno žaliteljevom stavu ne može primijeniti mišljenje Upravnog odbora Hrvatske odvjetničke komore prema kojem odvjetnik ima pravo na punu Tarifu (Tbr. 9. t. 1 OT) za rasprave na koje je pristupio i gdje je u raspravnom zapisniku utvrđeno: „Tužitelj ostaje kod tužbe i tužbenog zahtjeva, tuženi ostaje kod odgovora“ odnosno „Tužitelj ostaje kod tužbe i tužbenog zahtjeva ističe da nema dokaznih prijedloga i predlaže da se glavna rasprava zaključi, tuženi ostaje kod odgovora na tužbu i nema dokaznih prijedloga.“

S obzirom na to da je tuženik uspio u sporu u odnosu na eventualno postavljeni tužbeni zahtjev za isplatu pripada mu pravo na trošak za sljedeće radnje:

- za sastav podneska od 9. prosinca 2003. (odgovor na tužbu s PDV-om od 22%), prema Tbr. 8. t. 1. u vezi s Tbr. 7. t. 1. i 2. OT u iznosu od 21.106,00 kn,
- za sastav podneska od 14. prosinca 2013., prema Tbr. 8. t. 1. u vezi s Tbr. 7. t. 1. i 2. OT u iznosu od 17.300,00 kn,
- trošak zastupanje na ročištu 28. studenog 2013. (50%) prema Tbr. 9. t. 2. u vezi s Tbr. 7. t. 1. i 2. OT u iznosu od 8.650,00 kn,
- trošak zastupanje na ročištu 11. veljače 2014. (100%) prema Tbr. 9. t. 1. u vezi s Tbr. 7. t. 1. i 2. OT u iznosu od 17.300,00 kn,
- trošak zastupanja na ročištu za objave presude 24. ožujka 2014. prema Tbr. 9. t. 5. OT u iznosu od 500,00 kn,
- trošak PDV-a od 25% za radnje poduzete od 28. studenog 2013., u iznosu od 10.937,50 kn, sveukupno iznos od 75.793,50 kn. S obzirom na to da mu je sud dosudio trošak u iznosu od 88.375,00 kn valjalo je potvrditi odluku u dijelu u kojem je naloženo tužitelju naknaditi tuženiku trošak u iznosu od 75.793,50 kn i preinačiti odluku suda za iznos od 12.581,50 kn i odbiti tuženikov zahtjev za trošak.

Slijedom iznijetog, valjalo je pobijanu presudu djelomično potvrditi pozivom na odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a, te djelomično preinačiti u skladu s odredbom čl. 373. t. 3. ZPP-a.

U Zagrebu 3. lipnja 2015.

PREDSJEDNICA VIJEĆA
VESNA BULJAN, v.r.

Za točnost otpravka
ovlašteni službenik

Brankica Curman
BRANKICA CURMAN